

— Не, отговори рѣшително Жуанита, каквото и да са случи не оставямъ уйка си.

— И азъ, Жуанито, каквато опасностъ и да ма чака, не та оставямъ! Ще умреми и трима заедно!

И той сѣднѣ при нея на сламата.

А Жуанита, като са приближи до уйка си, кръстоса ржцѣтъ си на гърдытъ, наведе си главата, и наченѣ да произнося съ голѣмо умиленіе непонятны нѣкои думы.

«Какво правишь? извика Пикильо очуденъ.

— Молихъ са Богу. Уйка ми и азъ, както и Петралби происхождамы отъ Гренадекитѣ Мавры.

— Сящо и азъ! приложи Пикильо радостно; разбойницѣтъ ми го казахъ като съглѣдахъ нѣкои знакове на ржката ми.

— И тъй, рече Жуанита, като протегнѣ ржка къмъ Пикильо и тъй горко дѣте, ще умрешъ заедно съ братята си!

— Подобрѣ, отъ колкото да живѣиѣ самъ!»

Въ тѣзи минута голѣмъ шумъ са чу въ кѣщата.

Види са че въ земника происхождаше ужасна борба, въ тъмотата, помежду капетанина и настояника му. Той ако и пиянъ, събуди са щомъ осѣти че креветѣтъ му са снуца на долу; и макаръ че едва бѣше дошълъ въ себе си, проумѣ лесно че некатъ да го удушѣтъ. Впуснѣ са прочее яростно на врата на неприятеля, който, като не чакаше съпротивленіе, потърколи са на земята съ фенера си, като не бѣше готовъ да отблъсне ненадѣйното и силно туй нападение. Двамата борцы паднахъ на земята и понеже равныѣ имъ почти силы са удвоихъ отъ яростѣта имъ, деряхъ са и съ жбы и съ негты, защото настояникѣтъ немаше си сабата а пищовѣтъ на Жуанъ-Батиста бѣше паднѣлъ отъ пояса му во времето на яростната борба.

Ревовѣтъ на борцытъ, и ужасныйтъ шумъ, който ставаше въ земника разбуди разбойноцытъ.

«Тичайте! викаше Карнезо; жандармытъ или членовѣтъ на Инквизиціята убиватъ капетанина
помощъ, приятели, строшѣте тѣзи врата.»